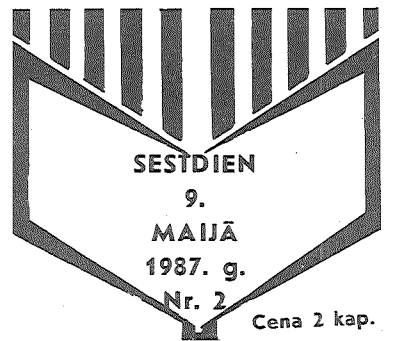

JAUNAIS CELS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

INTERVIJA AR KARA VETERĀNU PADOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJU IVANU STARIČENOKU

Jo tālāk vēsturē aiziet 1945. gada 9. maijs, jo skaudrāk apzināties, ar kādiem upuriem tika izcīnīta lielā Uzvara smagajā kaujā pret fašismu. Un jo dārgāks mums ir miers. Sen sadziedētas kara rētas, uzcelta liela un skaista dzīve, un tādēļ mums jo dārgāks ir miers, lai tas viss tiktu saglabāts. Atzīmējot uzvaras Lielajā Tēvijas karā katru gadadienu, mēs aizvien kvēlāk vēlamies, lai nekad vairs neapstumšotos debesis un no tām pāri mierīgajiem laukiem un pilsētām nesētos nāve. Lai pa mūsu ceļiem un takām vairs nekad nestaigātu svešu zemju iebrucēji, savās asiņainajās pēdās atstādami šausmas, iznīcību, vardarbību. Izaugusi jauna paaudze, kas karu pazīst tikai pēc nostāstiem. Bet dzīvo starp mums vēl tie, kuri ar vācu fašistiskajiem iebrucējiem tikās vaigu vaigā, kuri palīdzēja satriekt nīstamo ienaidnieku un izkaldināt brīvības sauli. Bet laiks iet un viņu paliek aizvien mazāk. Mūs atstājuši daudzi no novadniekiem, kuri frontē bija kopā pirmajām kara dienām. Arī starp Riebiņu ciema bijušajiem frontiniekiem lielākā daļa ir tādu, kuri Padomju Armijas rindās iekļāvās pēc mūsu novada atbrīvošanas. Bet arī pēdējās kara dienas nebija mazāk bīstamas. Smagi ievainotais zvērs plosījās vēl asiņaināk.

Bijušie frontinieki tiek turēti godā un cieņā, par viņiem rūpējas, palīdz atbrīvināt sociālos un sadzīvīskos jautājumus. Šodien mūsu saruna ar kara veterānu padomes priekšsēdētāju

DIENAS, KURU SLAVA IEDVESMO MŪS

Ivanu Staričenuku vēltīta šīs padomes darbam, rūpēm par bijušajiem frontiniekiem, par karā kritušo, fašistu un viņu rokaspuišu noslepkavoto piemiņas saglabāšanu.

Riebiņu ciemā dzīvo un strādā 28 kara veterāni, — stāsta I. Staričenoks. — Viens no mūsu ciema iedzīvotājiem — Grigorijs Birjukovs — savas kara gaitas uzsāka agrāk, pret ienaidniekiem cīnījās kopā ar Sebežas partizāniem. Daudzi bijušie frontinieki apbalvoti ar medaļām par nopelniem kaujās, Mihails Maslobojevs — ar Sarkanās Zvaigznes ordeni. Lielākā daļa, lai arī jau atrodas godam nopelnītā pensijā, piedalās saimniecības darbos.

— Droši vien šiem cilvēkiem nepieciešama arī materiāla palīdzība, uzmuntrinājums.

— Visiem Lielā Tēvijas kara dalībniekiem tika izsūtītas speciālas anketas, ar kuru palīdzību noskaidrojām viņu materiālos un dzīves apstākļus, kas kuram uz sirds. Daudzi mums atbildēja, ka vēlas, lai piemāju dārziņi tiktu ierādīti labākās vietās, lai palīdzētu sagādāt sienu mājlopiem, iedalītu ganības. Citiem savukārt rūpēja medicīniskās apkalpošanas uz-

labošana, lai mūsu veikalos netrūktu pirmās nepieciešamības preču. Katrā konkrētā gadījumā veikti attiecīgi pasākumi.

Vairāki bijušie frontinieki veic militāri patriotisko un audzināšanas darbu, tiek ar skolēniem. Vispār, viņi ir paraugs dzīvē un darbā, dzīvo pieticīgi. Viņiem mēs pateicamies arī par to, ka piedalījās kolektīvizācijā, bija pirmie strādātāji kolhozos, mūsu tagadējās dzīves pamatlicēji. Tikko pārnākuši no frontes, ķērās pie sociālistiskās celtniecības. Kolektīvizācijas sākumā neredi bija ne mazāk bīstami kā frontē — ritēja cīņa pret bandītismu, pret sabotieriem, jaunās iekārtas ienaidniekiem.

Labi strādnieki ražošanā joprojām ir Grigorijs Birjukovs, kurš strādā atbrīvošanas ierīcēs, Minajs Maslobojevs, galdnieku darbnīcu strādnieks Antons Malina, mūsu gāzes saimniecības darbinieks Grigorijs Stepanovs, traktorists Jānis Tučs un citi.

— Vai jūs varētu nosaukt kādu gadījumu no timurišu kustības. Tā ir sena un laba tradīcija, kad skolas bērni palīdz apkopt mājas soli nespējīgākajiem kara un darba veterāniem.

— Šī kustība nav sveša mūsu pionieriem. Viņi bija uzņēmies šefību par kara dalībnieku un pensionēto skolotāju Georgiju Bogačovu. Pašlaik mums tādu spilgtu piemēru nav, bet domāju, ka šo patriotisko kustību starp pionieriem, kura radās pēc kara, jāatjauno. Tā varbūt nav tik stipri vajadzīga kara veterāniem, kuri ar visu paši tiek galā, cik tieši pionieriem un oktobrēniem.

— Cilvēki nav mūžīgi, katram pienāk brīdis, kad vajadzīga citu palīdzība. Aizvien mazāk paliek to cilvēku, kuri ar ieročiem rokās izcīnīja mūsu brīvo darbu. Daudzi Riebiņu ciema iedzīvotāji krita kaujās pret fašismu, nepārnāca no frontes. Mūsu rajonā ir daudz labu piemēru, kad tiek saglabāta viņu piemiņa — būvētas memoriālās stēlas un iekalti šo cilvēku vārdi. Bet Riebiņu ciematā nav.

— Jā, tas ir viens no uzdevumiem, kas jāatrisina mūsu padomei. Ievēlētā nesēn. Domāju, ka mēs prātīsim atrast piemērotu vietu centrā ierīkot tādu memoriālo vietu.

Kā jau teicu, mūsu padome ir jauna, bez pieredzes. Tikai tagad pa tīstam sākam darboties. Gribētos saņemt palīdzību, padomus no rajona padomes, no rajona kara komisariāta. Mums vēl tik daudz jāpadara, lai uz mūžiem, paaudzū paaudzēs saglabātu padomju tautas lielo varoņdarbu. Tās ir dienas, kuras iedvesmo mūs tagadējiem darbiem, un iedvesmos arī turpmāk.

Aicina aģitpunktus

Gaidāmās vēlēšanas, kas notiks 21. jūnijā, ir ievērojamā laikā — Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. jubilejas gadā. Vēlēšanu kampaņa radījusi visos padomju cilvēkos spēku un enerģijas jaunu pieplūdumu. Kopā ar citiem ir arī mūsu ciema ļaudis. Kolhoznieki ar entuziasmu strādā laukos un fermās, pilni apņēmības līdz vēlēšanu dienai izpildīt 12. piecgades otrā gada pirmā pusgada plānus visos rādītājos.

Karsts darba laiks iestājies aģitatoriem, aģitpunktos sākušās viņu dežūras. Tur ir visa vajadzīgā literatūra un periodiskie preses izdevumi. Vēlētāji var saņemt atbildes uz jautājumiem. Sākušās priekšvēlēšanu apspriedes, kurās tiek izvirzīti deputātu kandidāti mūsu pašu ciema un rajona Tautas deputātu padomju vēlēšanām. Vietējām padomēm ir svarīga loma sociālo, kultūras un citu jautājumu risināšanā, tālab saprotams, ar kādu atbildību vēlētāji pieiet šim jautājumam.

Gribētos, lai mūsu ciema iedzīvotāji stingri ievērotu pasu režīmu, savlaicīgi pierakstītos un izrakstītos un tādējādi sekmētu vēlētāju sarakstu precizitāti.

Ivans STARIČENOKS,
Riebiņu ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs

Sēja finišē

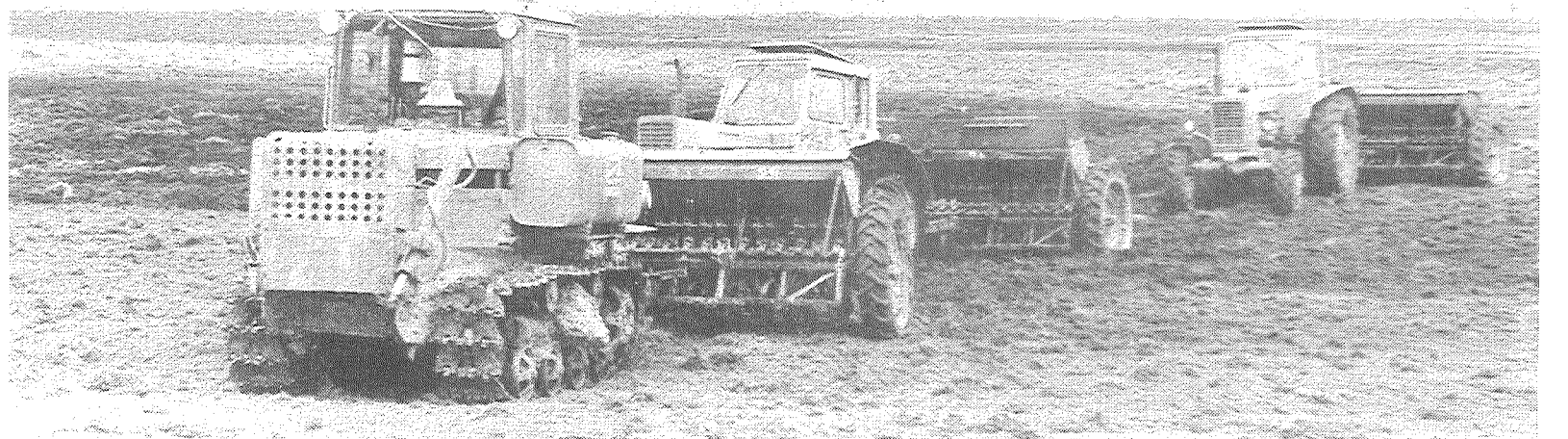
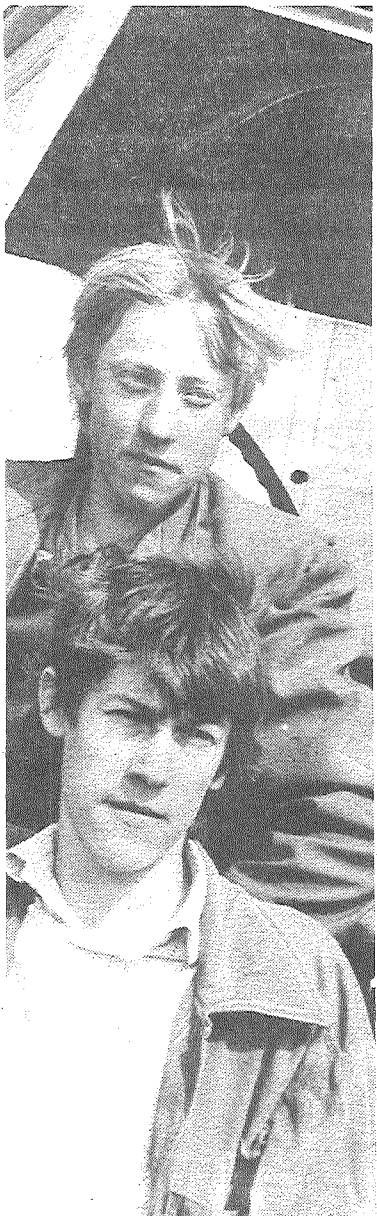
FOTOREPORTĀŽA

Pavasara sākumā zemkopji baidījās, ka darbi var ievilkties. Taču daba sagādāja ideāli labvēlīgus apstākļus. Tos izmantojot, mehanizatori strādāja ar pilnu jaudu. Apsēto platību pieaugums dienā bija vidēji desmit procenti, atsevišķās pat līdz 12 procentiem. Sparīgi šopavasara strādāja otrā ražošanas iecirkņa kolektīvs (priekšnieks Fjodors Gromovs, palīgi Jadviga Belousova, Nina Rumaka un Jelena Nikonova, iecirkņa mehāniķis Mečislavs Nemiro). Teicami savus pienākumus veica arī apkalpojošais

dienests — visi lūzumi operatīvi tika novērsti, mehanizatori ātri varēja atsākt darbu. To sekmēja arī sātīgu silto pusdienu piegāde darba vietās.

Šopavasara mazliet bija aizkavējusies lopbarības saknauģu sēja — tai savlaicīgi pievērsa lielāku uzmanību. Arī kartupeļu stādīšanai.

Kompleksi tika veikti citi darbi. Noecēti ziemāju sējumi, ganības un ilggadīgo zālāju lauki, izvērstā nezāļu apkarošana un virsmēšlošana. Darbs ritēja visās saimniecības nomalēs.

ATTĒLOS: par teicamiem darba darītājiem šajā spraigajā cēliena sevi pieteikuši jaunie, topošie mehanizatori. Minerālmēslu uzsējā atzinību izpelnījies Rēzeknes 74. LPTV praktikants Igors Grigalis, kurš mācās par ekskavatoristu, un Genādijs Birjukovs — viņš par traktoristu iemācījās vidusskolas gados. Abi puīši ir vietējie; lai gan lauki liekas pat pārāk pārkaltoši, tomēr liekšņās dažviet sējmašīnas grima un jāņem talkā kāpurķēžu traktors; šie trīs brašie vīri ir no augu aizsardzības mehanizētā posma — Leonards Pauņiņš (no kreisās), Grigorijs Isajevs un Ivans Kuzņecovs.

NEVIENS NAV
AIZMIRSTS,
NEKAS NAV
AIZMIRSTS

★★★

Ar šķembu sirdī

★★★

Ar Nikolaju Ivanoviču iepazīties pirms trim gadiem. Visapkārt valdīja liksme, krāšņi plīvoja karogi un viens ar otru sacensdamies saulē tvīka ziedi. Mūsu rajons svinēja četrdesmito gadadienu kopš atbrīvošanas no vācu fašistiskajiem iebrucējiem. Bija ieradies gvardes 319. strēlnieku divīzijas veterāni, tie, kuri iztrieca iebrucējus no mūsu novada. Ar viņiem bija arī divīzijas veterānu padomes loceklis Nikolajs Pozdņakovs. Kopā ar citiem mūsu dārgajiem ciemiņiem pabijām kauju vietās.

Nikolajs Ivanovičs Pozdņakovs ir senas zemnieku cilts atvase. Viņa tēvs jau pirms kara vadīja kolhozu, tad tika izvirzīts par mašīnu un traktoru stacijas direktoru.

Koļas dzimtā puse ir Molodilovo sādža Vladimira apgabālā. Te viņš mācījās Luhovicas rajona Dedinovo ciematā, kur strādāja tēvs. Pēc septiņu klašu pabeigšanas aizbrauca uz Kijevu un tajā pirmskara pavasarī tika uzņemts ložmetējnieku skolā. Daudzi jaunieši gribēja kļūt par komandieriem, militāro ceļu izvēlējās arī Nikolajs. Ne viņš, ne citi nevarēja zināt, ka drīz sāksies karš.

Sarkanās Armijas rindās Nikolajs Pozdņakovs nokļuva augustā, mācījās artilēristu skolā, kuru pabeidza 1942. gadā ar jaunākā leitnanta uzplēciem. Septembrī nonāca Kariņinas frontē. Maskava un Veļikije Luki, Preiļi un citas Latvijas pilsētas līdz pat Rīgai. Kādus tik uzdevumus viņam nenācās veikt. 1944. gadā Nikolajs Ivanovičs veica varonīgu darbu, par kuru viņu apbalvoja ar Sarkanās Zvaigznes ordeni. Pirmo ievainojumu viņš guva 1943. gadā. Sešas šķembas bija trāpījušas galvā.

Otrs smags ievainojums tika pārdzīvots 1944. gada 10. septembrī netālu no Rīgas. Un atkal, tiklīdz rētas bija sadziedētas, viņš bija ugunslinijā. 1945. gada janvārī — jauns ievainojums. Kad sanitāri viņu iznesa no bīstamās zonas, uzdūrās mīnai. Ievainoto

leitnantu glāba tas, ka šķembas ietriecās apledojušajā veltēni — viņš ilgu laiku bezsamaņā bija gulējis zem apšaudes.

Vēsts par uzvaru kaujinieku atrada pie Urāliem — Kirovā, kur viņš ārstējās hospitālī. Tikai rudenī izdevās saņemt pirmo atvaļinājumu un apciemot tēvu, kurš tolaik strādāja par Luhovicas MTS direktoru, brāli, kurš strādāja plaši pazīstamajā M. Proščenska komjauniešu jauniešu brigādē.

Nikolajs Pozdņakovs stāsta: — Ārsti Permā atklāja, ka man sirdī iestrēgusi mīnas šķemba. Nu bija jāsaaka ardievas militārajam dienestam. Man «piesprieda» I grupas invaliditāti un demobilizēja.

Taču Nikolajs Ivanovičs nav no tiem, kuri padodas liktenim. Ar šķembu sirdī viņš dzīvo. Šķīries no armijas, beidza Kolomenskas lauksaimniecības tehnikumu un strādāja par agronomu. Vēlāk viņu ievēlēja par kolhoza priekšsēdētāju, strādāja arī par partijas rajona komitejas instruktoru. Blakus kauju un miera laika apbalvojumiem pie Nikolaja Ivanoviča krūtim greznojas divas PSRS TSSI medaļas, tās — atzinība par darbu miera druvās.

Isā rakstīnā nav iespējams pastāstīt par izturības un neatlaidības pārbaudījumu, ko dzīve likusi Nikolajam Ivanovičam. Kā dārgu relikviju glabāju Luhovicas rajona laikrakstu «Poļepinskomu Puti», kurā ievietots plašs raksts par karavīra vīrišķīgo dzīvi, viņa komjaunatnes biedra kartes reprodukcija, kur Nikolajs nofotografējis budjonovkā, frontes vēstulju trīsstūrīšu fotoattēlus, nesen saņemtos viņa apsvēikumus un zīmītes un šo fotogrāfiju, kuru uzdāvināja tikšanās reizē, ierakstot veltījumu. Dārgas ir šīs relikvijas.

Antons RANCĀNS

Uz mehanizācijas pleciem

Katru gadu pavasaros regulāri tiek rīkotas linopju zonālās apspriedes, kurās to dalībnieki apskata aktuālās un perspektīvās problēmas šīs kultūras audzēšanas mehanizācijā, izvērtē sasniegto. Kārtējā apspriede šogad notika Rēzeknē. Tajā ziņojumu sniedza agrofirma ģenerāldirektors Romualds Kavinskis. Publicējam dažus izvilkumus no šīs uzstāšanās.

Lini ir sarežģīta un darbietilpīga, bet reizē ar to arī ārkārtīgi svarīga lauksaimnieciska kultūra, ievērojams ienākumu avots. Neskatoties uz to, abās aizvadītajās piecgadēs — desmitajā un vienpadsmitajā — darbs bija organizēts neapmierinoši. Vismaz tajās saimniecībās, kas ietilpst agrofirma izejvielu piegādātāju skaitā.

Tās ir 14 Preiļu un 3 Daugavpils rajona saimniecības. Visas kopā šķiedras sagādes plānus izpildīja tikai 79 procentu apmērā. Tikai 1983. gadā sagādes plāns bija izpildīts 117 procentu apmērā, bet aizvadītajā, 1986. gadā — 54 procentu apmērā. Ar saviem uzdevumiem tika galā četras saimniecības — kolhozi «Vārkava», «Sīļukalns», «Krasnij Oktjabrj» un K. Marksa. Jāatzīmē firmas saimniecības centīgie pūliņi — tā jau triju desmitu gadu laikā pastāvīgi pārsniedz uzdevumus šķiedras sagādē. Vienpadsmitajā piecgadē raža bija vidēji 7,4 centneri no hektāra.

Mūsu klimatiskie un augsnes apstākļi dod iespēju jau tuvā perspektīvā praktiski risināt jautājumus, lai no hektāra varētu ievākt vismaz 8—10 centnerus linšķiedras. To spilgti apliecina pirmrindnieku pieredze, tikai jāpadara viss, lai patiešām varētu sasniegt augstas ražas. Garšķiedras lini jāaudzē pēc intensīvās tehnoloģijas, roku darbs maksimāli jāmehanizē. Mūsu saimniecības ilgā gadējā pieredze liecina, ka stabili augstas ražas sasniedzamas, pielietojot pilnu agrotehniko un agrokīmisko pasākumu kompleksu.

Augu sekā lini ieņem vietu pēc ziemajiem, minerālmēslus tiem dodam saskaņā ar ieteikumiem pēc sistēmas «augns — raža». Mēslojuma pielietošana kā pamatkomponents nodrošina augsnes auglību. Tam ir savas īpatnības. Pareizi jāabalansē slāpekļa, fosfora un kālija daudzums atkarībā no augsnes iekultivēšanas pakāpes. Otrkārt — minerālmēsli vienmērīgi jāiestrādā. Daļēji to darām rudenī.

Pašlaik kā visperspektīvākais paņēmieni ir stiebrīņu savākšana rituļos, kas izskauz roku darbu un dod iespēju mehanizēt transportēšanu no lauka uz linu fabriku. Taču, pielietojot šādu tehnoloģiju, vajadzīga īpaša tehnika (lensu apgriezēji OSN-1, ārdītāji VLN-2, rituļu savācējprese PRP-1,6, iekrāvējs PF-0,5). Tādu mašīnu ieviešanu ražošanā būtu iespējams panākt ar Latvijas PSR Valsts agrorūpnieciskās komitejas palīdzību. Gribētos, lai šajā kustībā aktīvi piedalītos zinātniskā ražošanas apvienība «Stars». Par izmēģinājumu bāzi var izmantot kolhozu «Krasnij Oktjabrj» — būs radīti visi nepieciešamie apstākļi.

Jāveic linu fabrikas rekonstrukcija. Īpaši tas jāizdara mērcēšanas ceļā. Pašlaik mūsu linu fabrika spēj pārstrādāt tikai 3,5 tūkstošus tonnu linu salmiņu un ap tūkstoš tonnām stiebrīņu. Nepārstrādātās produkcijas atlikums ir 2,5 tūkstoši tonnu linu salmiņu — tie pārversti šķiedrā tiks līdz 15. augustam.

TĀPĒC MĒS CERAM, KA TAD, JA JUMS KAUT KAS NEIZDOSIES, JŪS NEKRITĪSIT PANIKĀ. GLUŽI OTRĀDI, TAM VAJADZĒTU DOT IMPULSU PĀRDOMĀM, PRIEKŠLIKUMIEM, KĀ VISU VĒRST PAR LABU.

TAGAD DAUDZAS MŪSU ORIENTĀCIJAS, KAS AR EKONOMIKU, SOCIĀLO UN IDEOLOĢISKO SFĒRU, IT KĀ PĀRBAUDA PATI DZĪVE. TĀPĒC VĒLREIZ PARAGUĒTIET UZ SAVU DARBU.

NO M. GORBAČOVA RUNAS, TIEKOTIES AR LATVIJAS PSR PARTIJAS, PADOMJU UN SAIMNIECISKO AKTĪVU.

Neapmierinošs stāvoklis ir arī piegādājamās produkcijas kvalitātē. Piecgadē vidēji šķiedra realizēta ar numuru 1,25, bet pagājušajā gadā — vairs tikai 1,05. Tātad, nevaram runāt arī par iznākuma — gatavās šķiedras augstu numuru. Plaši zināms, ka kopš seniem laikiem Latgale bijusi slavena ar gariem līniem, ar savu teicamo produkciju sekmīgi piedalījies pasaules fīrgū. No Latgalē audzētajiem līniem ražots pat batista audums un laikam jau pelnīti šī kultūra tika iedēvēta par «ziemeļu zīdu». Mūsu goda pienākums no jauna uzspodrināt zilo linu zemes labo slavu.

Ar rūgtumu jāatzīst, ka mēs tālu atpaliekam linu ražībā no citām valstīm. Piemēram, Nīderlandē no hektāra ievāc 23 centneri šķiedras, Francijā — 17 centnerus, Beļģijā — 15, Ķīnā — 11, tikpat daudz arī Ungārijā, toties Preiļu rajona līnīkopības saimniecībās pērgadā raža bija tikai 2,8 centneri.

Lauki rūpīgi jāsaģatavo gan rudenī, gan pavasarī. Agronomiem ir jāzina, ka lini nepadodas kā nākas, tiek zaudēts daudz no kvalitātes, ja nav panākts sēklu iestrādes vienmērīgs dziļums. Lai no tā izvairītos, pirms sējas irdenā augsne katrā ziņā jāpieveļ. Dīemžēl daudzās saimniecībās par to aizmirst. Un kas iznāk, parādīja pagājušais gads, kad lini izauga vairākos stāvos.

Ķīmiskajai ravēšanai jau divus gadus no vietas kolhozā «Krasnij Oktjabrj» pielieto preparātu glīnu.

Ja sējumi ir tīri, tos ērtāk iespējams novākt un var realizēt bez šķirošanas, pēc metodes «lauks — fabrika». Vissavienības augu aizsardzības institūta Baltijas filiāles pētījumi

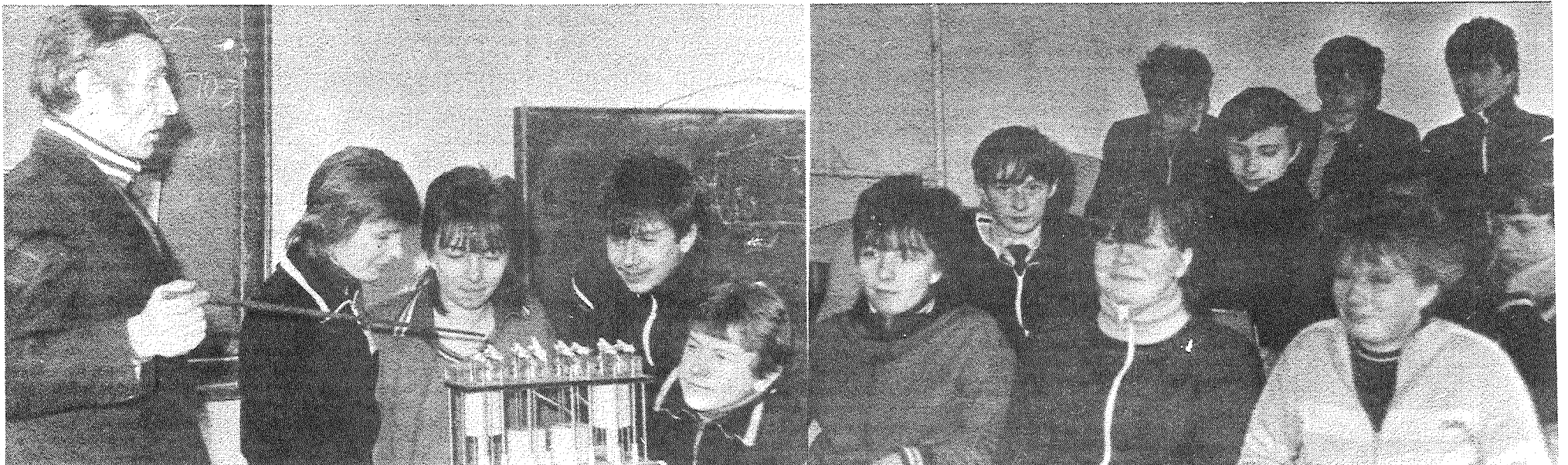
mūsu saimniecībā liecina, ka herbicīds glīns negatīvi iespaido tādas kultūras kā kukurūzu un cukurbietes.

Mūsu rūpnīca nepavisam neatbilst zinātniski tehniskā progresa prasībām, tālab šajā piecgadē ielānota rekonstrukcija. Kad darbus pabeigsim, jauda pieaugs līdz 11 tūkstošiem tonnu salmiņu gadā. Citiem vārdiem, tieši salmiņu veidā varēsīm pieņemt un pārstrādāt visu savas zonas saimniecību izaudzēto ražu. Iecerēts rekonstrukciju pabeigt līdz 1990. gadam.

Dāņu pieredze liecina, ka arī tagadējās apstākļos par 33 procentiem varam palielināt rūpnīcas darba ra-

žīgumu, mērcēšanas ilgumu, pielietojot fermentu fleksaimu, no 36 stundām samazinot līdz 24. Tātad, mums vajadzīgs šis preparāts. Mērcēšanas fermentīvajam procesam ir arī tā

pozitīvā nozīme, ka pieaug šķiedras izlaide, palielinās tās kvalitāte, salīdzinot ar parasto siltummērcēšanu.

Kopš 1978. gada notiek nodarbības profesijas skolā. Ikdienā to sauc par darba audzināšanas mācībstundām. Taču jauniešiem, kuri apgūst mašīnmācību, iegūst lauku mehanizatoru kvalifikāciju, nodota īpaša klase ar daudziem uzskates līdzekļiem. Programma aptver divus mācību gadus, nodarbības vada galvenā inženiera vietnieks Vasilijš Kurmeļovs. Viņš apmācījis 56 jauniešus, kuru liela daļa strādā saimniecībā, vairāki atrodas dienestā Padomju Armijā.

Jaunie lauksaimniecības mehanizatori pastāvīgi izpelnās uzslavas. Iegūtās zināšanas viņiem lieti noder, veidojot turpmāko dzīvi, iegūstot mehanizatoru jaunas kategorijas.

ATTĒLĀ: nodarbības ar Riebiņu vidusskolas 9. klases audzēkņiem, tiek apskatīta tēma «Traktori un lauksaimniecības mašīnas».

SPORTS — SPORTS — SPORTS — SPORTS — SPORTS

Veselības un možuma avots

Ļoti rosīgi savu brīvo laiku pavada agrofirmas sportisti, regulāri un bieži rīko masu pasākumus, sacensības, treniņus. Par tiem turpmāk informēsim pastāvīgi, bet šoreiz lasītājiem sniegsim nelielu vispārēju ieskatu.

Vispirms jāpasaka tas, ka sporta masu darbs lielā mērā atkarīgs no tā, cik apsviedīgs un aktīvs ir metodīķis. Kopš 1973. gada šo amatu pilda Jānis Belousovs. Ar agrofirmas kolhozu «Krasnij Oktjabrj» saistās visa viņa dzīve. Te stāv tēva mājas, te sperti pirmie dzīves soļi, apmeklētās skolas. Te viss pazīstams kopš bērnības, krustām šķērsām izstaigāts tagad, vīra gados. Jānis ir šoferis, brauc ar mikroautobusu «Latvija». Šis mašīnas saimniecībā var pamanīt visur, tās mēro tālus ceļus pa savu un kaimiņu republikām, jo plašs ir firmas interešu loks.

Nemierīgais pamatdarbs, kuram bieži vien jāvelta vairāk par noteikto darba stundu skaitu, nav par šķērslī Jānim Belousovam pa vakariem pulcināt kopā sportistus uz treniņiem, organizēt sacensības, draudzīgas tikšanās ar kaimiņu saimniecību komandām.

— Strādāju par autobusa šoferi, un tam ir savs labums, — lietišķi spriež

Jānis. — Pats varu aizvest komandu uz sacensībām. Par to, ka agrofirmas sportistiem

ir panākumi, liecina lielais trofeju skaits. To vidū veseli astoņpadsmit kausi. Fizikultūriešiem ir divi BSB «Vār-

pa» rajona padomes ceļojošie karogi: par labākajām sportiskajām veiksmēm un par sekmēm sociālistisko saistību izpildē.

Viens no pēdējiem svarīgākajiem notikumiem sportiskajā dzīvē, kurā agrofirmas komanda ņēma dalību un labi nostartēja, pienu un gaļas rūpniecības kombinātu spartakiāde, kas Rīgā notika Maija svētkos. Kolhoza un rūpnīcu sportisti vienmēr veiksmīgi piedalās visos kaut cik ievērojamākajos pasākumos — šaha, dambretes, basketbola, volejbola, galda tenisa sacensībās, kopā ar BSB «Vārpa» rajona padomi un Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes izpilddarītāju sarkojo slāpotāju dienu. Aprīlā beigās sportisti ar savu klātbūtni kuplināja sportistu vakaru, kas tika sarīkots kopā ar skolu un kurā ņēma dalību 115 cilvēki.

Fizikultūras kolektīvā aktīvi darbojas deviņi desmiti jaunu un gados vecāku cilvēku. Treniņi, sacensības ir lieliska izdevība pastāvīgā «sportiskā forma» uzturēt možumu, veselību kā vieniem tā otriem, ilgāk saglabāt jaunību. Starp jaunajiem ar lieliem panākumiem sporto divi brāļi Meluškāni — Ilmārs un Voldemārs, Leonīds Valdonis, Jāzeps Šņepsts un daudzi citi, no vecākās paaudzes — Alberts Čeirāns, Boļeslavs Kivlenieks un citi. Sports viņiem palīdz, kā dziesmā teikts, dzīvot un strādāt.

Ļoti vērtīgi ir tas, ka arī fizikolektīvā iekšēji valda spraigs sacensības gars. Izveidotas piecas grupas, katrā no tām izvēlējusies kādu sporta veidu par galveno, iedibinājusi tajā savu ceļojošo balvu un rīko tās izcīņas. Tādas kolektīva iekšējās sacensības šogad jau sarīkotas basketbolā un svaru bumbas celšanā. Viena grupa iesāk, citas negrib atpalikt — un organizē sacensības pašas.

Lūk, šīs grupas vai komandas. Siera rūpnīcas un skolas kolektīvi izveidojuši savas, celtnieki un melioratori — kopīgo. Sava komanda ir mehanizatoriem. Negrib atpalikt arī speciālisti, starp kuriem daudz jauniešu, kuri savulaik sportojuši mācību iestādēs — arī viņiem ir sava komanda.

Anatolijs BEINAROVICŠ

ATĒLOS: bieži vien pa vakariem sporta kabinetā kultūras nama trešajā stāvā pie šaha un dambretes galda apsēžas tie, kuriem patīk sakrustot šķēpus uz melnbaltajiem kvadrātiņiem, bet vidusskolas sporta zālē pulcējas kustīgo sporta veidu cienītāji; sporta metodīķis J. Belousovs ar kārtējo trofeju.

Lai parks kļūst skaistāks

Ir aprīlis, mūsu dzīvē tas noteikti asociējas ar talku rīkošanu, savu dzīves un darba vietu saipošanu. Mēneša beigās agrofirmas komjaunatnes komiteja aicināja talkā visus, kam nav vienaldzīgs sava ciemata skaistums, piedalīties vecā muižas parka sakopšanā. Domāju, ka visi riebiņieši zina, kas tad ir bijis šīs muižas kādreizējais saimnieks Staņislavs Kerbedzs, dzirdējuši par Helēnu Ersu-Kozlovsku un citiem, kuri viesojušies mūsu pusē. Un galu galā ir taču nepatīkami, ja blakus ir nekārtība, nevīžība, iedzīvotājiem nav kur atpūsties.

Un tad nu pēc pulksten 18.30 ir talcinieku pulcēšanās laiks. Varbūt tāpēc, ka pasākums tika rīkots pirmo reizi, talcinieku ir maz. Bet neviens jau tādēļ nenokar degunu. Parks ir liels un tāpēc pirmajā mirklī pat grūti aptvert, no kuras malas sākt. Kad tas ir izlemts, ķeramies pie darba. Pulkā darbs veicas un tas nevienam nav noslēpums. Bet ja vēl kāds pasaka pa jokam, atrod vietu humoram, tad ir pavisam labi.

Protams, vienā vakarā nedomājām padarīt visu, pietrūka darba roku. Apbēdināja arī tas, ka turpat dzīvojošie pa logiem skatījās gan, bet palīgā ierasties neattapa. Tie, kuri strādāja, mājup devās gandarīti. Talcinieku vidū bija pionieri, arī agrāko gadu komjaunieši S. Vjakske, A. Čeirāns, A. Gorina, Z. Agafonova. Viņiem mūsu palīdzības par atsaucību un atbalstu.

Parks vēl gaida mūsu rokas. Kamēr speciālisti restaurēs un kārtos ēku, kamēr iztīrīs un labiekārtos dāķi, mēs, komjaunieši, varam sakārtot parku. Tur jāatjauno celiņi, jāapkopj vecie koki un jāiestāda jauni. Labi iederšos arī tiltiņš uz salu. Vārdu sakot, pirmajai talkai jāseko vēl daudzām citām. Un gribas, lai tieši komjaunieši uzņemas šefību pār šo stūrīti.

Rīta STARIČENOKA, Riebiņu vidusskolas skolotāju komjauniešu pirmorganizācijas sekretāre

JA TEVI...

interesē viss, kas notiek agrofirmā «Krasnij Oktjabrj», ar ko tā sadarbojas, kas jauns ir zinātniski pētnieciskajos institūtos, kādas rūpes rodas saimniecībām, kuras firmas rūpniecības uzņēmumiem piegādā pārstrādei izejvielas, kas jauns ir pārkārtošanās, zinātniski tehniskā progresa gaitā, tad noteikti jāpasūta un jālasa laikraksts «JAUNĀIS CEĻŠ».

JA TU...

cieņi humoru, dabu, tev patīk aprakstīt par cilvēkiem, par mūsu novada slaveno revolucionāro pagātni, ievērojamākajiem notikumiem, dabas un vēstures pieminekļiem, sociālajiem un kultūras jautājumiem, celtniecību un interesējies vēl par daudz ko citu, tad katrā ziņā jāpasūta laikraksts «JAUNĀIS CEĻŠ». Abonēšanas maksa mēnesim ir tikai 9 kapeikas, parakstīšanos uz vispārējiem noteikumiem var noformēt visās rajona sakaru nodalēs, pie pastniekiem un sabiedriskajiem preses izplatītājiem. Un reizi nedēļā — sestdienās — tad favās mājās ienāks laikraksts, atnesdams ko jaunu. «JAUNĀIS CEĻŠ» tikko sper savus pirmos soļus, tāpēc tam ļoti gribētos, lai lasītāji uzrakstītu, par ko vairāk grib lasīt.

Andris VEJĀNS

Čurļonis Preiļu pusē

Raug, Feimankas upīte liesmo tādā divainā kvēlē.
Kas tur uz rudzu vārpām saules rietā spēlē!
Varbūt tie nav rudzu stiebrī, bet arfas dzīvās sfīgas,
Kas stiepjas no kalna uz kalnu — trauslas un bezgalīgas!
Kas tur, virs mežu galiem pacēlis sirdi un otu,
Nevis zīmē, bet izkaļ mākonī sidrabotu!
Un mākonim prefīm raujas torņi kā divas rokas,
Bet pāri baloži lido, pāri aizlido slokas.
Varbūt tie ir citi putni — tikai pasakās izdomāti!
Un torņi — tie mūsu sapņi, zvaigžņu putekļiem klāti!
Raug, mākonis lēni pārtop par lielu un baltu zvanu,
Kas sveicina plāvēju plāvā un purva malā ganu.
Virs Feimankas divainā kvēlē — tā taču ir zvana mēle,
Kas rudzupuķēm un cilvēkiem labvakaru mīļi vēlē...

«Literatūra un Māksla»

Sveicam mūsu novadnieku viņa lielajā dzīves jubilejā un vēlam arī turpmāk nenogurstošu spalvu!

Saglabājot kultūrvēsturisko mantojumu

20. aprīlī mūsu republikas sabiedrība plaši atzīmēja Nopelniem bagātā kultūras darbinieka, Latvijas PSR Valsts prēmijas laureāta, Latvijas Miera aizstāvēšanas komitejas priekšsēdētāja, dzejnieka un žurnāla «Karogs» ilggadējā redaktora Andra Vējāna 60. dzimšanas dienu. Mūsu novadnieks, kurš daudz ir izdarījis tieši Latgales uzplaukumam, palīdzējis atrast savu vārdu daudziem jaunajiem dzejniekiem, citiem mākslas un kultūras darbu

kopējiem, savā daiļradē ievērojamu vietu ierādījis Preiļu pusei un tās laudim. Viņš apdzejojis mūsu novadu, zīmīgs un kvēlas rindas vēltījis Jānim Ivanovam. Tiekoties ar dzejnieku jubilejas dienās, viņš apsoltīja turpināt šo darbu un uzrakstīt vēl daudz. Viens no viņa jaunākajiem sacerējumiem ir par lielā lietuviešu dēla Čurļoņa viesošanās Riebiņu muižā pie tās saimnieka Staņislava Kerbedza.

Lūk, šī ir tā māja, kur bieži ieradās mākslinieks un gleznoja, kur bijuši citi ievērojami cilvēki. Tiek veikts darbs, lai izstrādātu rekonstrukcijas tāmi un dokumentāciju. Ne tikai ēkas vien, bet visa kompleksa, ieskaitot piegulošo parku. Tad bijuši muižas ēka kalpos kā agrofirmas muzejs, tajā būs vietas arī mākslai.

Redaktors A. M. RANCĀNS

JAUNĀIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodalju vadītājiem — 56782.

Tirāža — 1500 Pasūt. Nr.

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespaidloksne.